

[Gert Petersen.]

dér så på dette, at folketinget eller rigsdagen, eller hvad de nu kalder det dernede, griber ind og forhindrer en storkonflikt. Han sagde til mig – han hørte til et af de partier, der hidtil har støttet regeringen – at de prøvede på at lægge en lønramme, men hvis ikke man ville rette sig efter den, så var der ikke noget at gøre. Det var fuldkommen utænkeligt i hans land – og det er dog ikke helt uciviliseret, det er Holland, det drejer sig om – at parlamentet skulle gribe ind. Det var den forklaring, jeg fik af ham. Men her er det altså ikke utænkeligt; her er det tværtimod ved at blive vane, og man begrundet det med henvisning til indkomspolitikken.

Jeg vil da godt sige om de fire punkter, som hr. Auken nævnte som forudsætninger for indkomspolitik, som sådan overordnede, principielle forudsætninger, uden at jeg i øvrigt tager stilling til indkomspolitikken – det skal jeg nok komme tilbage til – at det er ganske påfaldende, for ikke ét af disse punkter er opfyldt i denne forbindelse.

Hr. Auken sagde som den første forudsætning, at alle indkomster må med. Det er jo ikke tilfældet. Selv ikke augustforligets egne forudsætninger er hidtil blevet opfyldt, for så vidt som man ikke er blevet færdig med forhandlingerne om, hvad man skal gøre ved kapitalindkomsterne, helt bortset fra, at de liberale erhvervs indkomster, de liberale akademikererhvervs i særdeleshed, kan man jo ikke kontrollere, det må man erkende, og de er i realiteten ikke med.

Så sagde hr. Auken som punkt 2, at byrden skal hvile tungest på de højtlønnede. Den prøvede han på at redde i land ved at henvise til LO-området. Men det er jo ikke inden for LO-området, man har de virkelig højtlønnede i dette land. Inden for LO-området er der lønforskelle på, skal vi sige 1:2, men vi har jo indkomstforskelle på 1:7-8-9-10 i dette land, og her er jo ikke tale om, at de, der virkelig har de store indtægter, er blevet ramt ved augustforliget og det indgreb, som senere fandt sted.

Så sagde hr. Auken som det tredje punkt, at indkomspolitik, hvis den skal være permanent, forudsætter en ordning, hvorved lønmodtagerne får andel i værdigevinsten, værditilvæksten, og det er helt klart, at dette punkt heller ikke er opfyldt i denne forbindelse.

Endelig sagde hr. Auken som det fjerde punkt, at indkomspolitikken måtte baseres på

samarbejde med arbejdsmarkedets parter. Her fremgik det jo helt tydeligt, at da man lavede augustforliget, var det i det modsatte af samarbejde med Landsorganisationen. Landsorganisationen hilste augustforliget med meget skarpe protester. Noget andet er, at man så senere bøjede sig for det, men man kan ikke bilde nogen ind, at denne såkaldte indkomstpolitik blev til i samarbejde med LO.

Altså ikke ét af hr. Aukens fire punkter, som han opstiller som forudsætninger, opfyldes.

Så kommer vi til to helt afgørende problemer, som berører selve princippet om indkomstpolitik. Når nu disse punkter ikke er opfyldt, så vil jeg for det første godt have at vide: hvordan vil man få alle indkomster med? Hvordan vil man sikre det?

For det andet: når nu man har lavet sådan en indkomstpolitisk ramme – vi kan ikke rigtig få at vide, om det skal være modellen fremover, men der er jo altså noget, der kunne tyde på det – hvad vil man så gøre, hvis lønmodtagerne siger nej? Det er i virkeligheden det helt afgørende spørgsmål. Hvad vil man gøre, hvis lønmodtagerne siger nej? Dér ved jeg godt, at man kan henvise til, at i dette tilfælde sagde de ja. O. k., det ved jeg udmærket godt, men jeg taler om den situation, hvor de siger nej. Hvad vil man så gøre? Skal de så påtvinges rammen, eller har de stadig væk deres ret, som fagbevægelsen, som socialdemokratiet principielt i højtidelige betragtninger bekender sig til, deres ret til at sige nej og så gå i konflikt for at sikre deres rettigheder?

Det synes jeg er et helt afgørende, principielt spørgsmål, for jeg vil holde på, at hvis ikke de har den ret, hvis det er sådan, at dette folketing ved kommende overenskomstsituationer kan påtvinge lønmodtagerne bestemte arbejds- og lønvilkår, så er vi endt i det, der med et meget fint og for de fleste uforståeligt ord kaldes den korporative stat – ikke den kooperative, men den korporative – nemlig dér, hvor organisationerne helt forvandles til en underafdeling af statsmagten eller til en underafdeling af de bærende partier i statsmagten. Jeg tror, det vil være helt katastrofalt også for det demokrati, vi kender, hvis fagbevægelsen forvandles til en underafdeling af statsmagten. Fagbevægelsens selvstændighed er til syvende og sidst afledt af, at de, der har sluttet sig sammen i en fagbevægelse, selv afgør, om de vil acceptere at arbejde under de og de løn- og arbejdsvilkår.